

PŘÁTELÉ,

POZDRAVUJI VÁS Z HRADCE KRÁLOVÉ A JSEM RÁD, ŽE S NÁMI VYTVÁŘÍTE PŘÁTELSKÉ A MODLITEBNÍ SPOLEČENSTVÍ. NÁS TO POSILUJE A VÁM DODÁVÁ ODVAHY K VYTRVALÉ SPOLUÚČASTI NA ŽIVOTĚ CÍRKVE.

S NAŠIMI SEMINARISTY JSME – OTEC BISKUP JAN I JÁ – VYKONALI POUŤ DO LURD. MĚLI JSME MOŽNOST NĚKOLIK DNÍ PROŽÍT POŽEHNÁNÍ TOHOTO POUTNÍHO MÍSTA. KAŽDÝ ROK LURDY NAVŠTÍVÍ 5 MILIONŮ LIDÍ Z CELÉHO SVĚTA. JE TO MÍSTO, KDE SI ČLOVĚK UVĚDOMUJE, KAM PATŘÍ, CO OD NĚHO OČEKÁVÁ BŮH A JAKÉ MÁME NADĚJE. V LURDECH SI NIKDO NA NIC NEHRAJE. V MODLITBĚ NAHLÍŽÍ DO PRAVDY SVÉHO ŽIVOTA A VE SPOLEČENSTVÍ S OSTATNÍMI PROŽÍVÁ SVŮJ VZTAH K BOHU. UDÁLOST ZJEVENÍ PANNY MARIE TOMUTO VZTAHU DÁVÁ VĚTŠÍ RADOSTNOST I DŮVĚRU.

DIECÉZE SE V TĚCHTO DNECH OBOHATILA TAKÉ O 13 TRVALÝCH JÁHNŮ, KTERÉ JSEM V KATEDRÁLE A V NĚKOLIKA FARNOSTECH DIECÉZE POSVĚTIL. MÁME RADOST, ŽE V NICH BISKUP I KNĚŽÍ DOSTALI DOBRÉ SPOLUPRACOVNÍKY.

PŘEJI VÁM KLIDNÉ, POKOJNÉ A RADOSTNÉ DNY LETOŠNÍHO PODZIMU. PŘÍRODA NÁS VÍTÁ KRÁSOU BAREV, KTERÉ MAJÍ VŽDY NOVÉ KOUZLO. DO TĚCHTO DNÍ VÁM, DRAZÍ PŘÁTELÉ, VYPROŠUJI BOŽÍ POŽEHNÁNÍ A ZE SRDCE VÁM ŽEHNÁM

VÁŠ BISKUP +JOSEF

Sestry a bratři,

pokud jste slyšeli nebo četli radu, že svěřence máme pouze obdivovat, ale nikoli následovat, neřidte se jí, protože platí jen částečně. Naopak, všichni nám dávají příklad bezvýhradné důvěry v Boha. Vezměte si třeba sv. Terezií z Avily, církevní učitelku, jejíž památku si připomeneme 15. října. Půvabná, temperamentní dcera z bohaté rodiny se slibnou budoucností se ve svých dvaceti letech rozhodla proti vůli otce pro řeholní život a vstoupila ke karmelitkám. Neměla to ovšem jednoduché, protože už od mládí byla stále nemocná: když nemoc propukla naplno, byla celé čtyři dny v bezvědomí, pak následovalo částečné ochrnutí a potíže s chůzí, stálé zvracení, horečky a hučení v uších. A aby toho nebylo málo, při svých četných cestách upadla a zlomila si ruku, takže jí sestry musely pomáhat i s oblékáním. Ale to nebylo vše: když chtěla žít podle původní přísné řehole – a v tomto duchu aby tak žily kláštery sester – a s pomocí sv. Jana od Kříže také komunity bratří – vypuklo nenávistné pronásledování od vlašných členů a četné pomluvy, že je „žena neklidná a toulavá“, které se donesly až ke králi a do Říma, a byly velkou překážkou snahám o reformu. A přesto v jejich dopisech z té doby čteme: *Naslouchejme Bohu, jako nasloucháme nejlepšímu příteli. Když se snažíme plnit jeho vůli, nemusíme se ničeho bát, všechno vezme sám do rukou. Kristus je vždy nejlepší přítel a je naším velkým společníkem, neboť vidíme, že byl člověkem jako my, že byl podroben týmž slabostem a utrpením.* Tato její slova si častěji připomínejme, zvláště ve chvílích bolesti a osobních potíží.

V bibli čteme o velkém trpiteli Jobovi, „podobnému prachu a popelu“, a o osleplém Tobítovi, kteří své postižení brali jako zkoušku víry a věrnosti. V knize Tobiaš říká anděl, když ho uzdravil: *Byl jsem k tobě poslán, abych tě vyzkoušel.* U těchto mužů, podobně jako ostatně i u nás, jde o Boží zásah do života, který sice zraňuje, ale dává naději, neboť nikdy nejsme sami, ale provází nás Boží láska. Vzpomeňte na „muže bolesti“, našeho Pána Ježíše Krista, který se po celou dobu své veřejné činnosti setkává s nemocnými, povzbuzuje je a uzdravuje. Jednou k němu zoufalý otec přivedl svého syna posedlého zlým duchem a prosil o uzdravení, pokud to ovšem Ježíš dokáže. A co mu náš Pán odpověděl? *Všechno je možné tomu, kdo věří (Mk 9,23).* Berme tato slova ne pouze jako dobrou radu nešťastnému otci v té situaci, ale jako bezprostřední příkaz určený každému z nás. Jak nám radí církevní učitelka Terezie, naslouchejme Pánu jako svému nejlepšímu příteli, a přemýšlejme o jeho slovech. „Všechno“ znamená, že nic v našem životě není vyňato z Boží moci; ta se vztahuje na každou vteřinu s podmínkou, že naše víra je natolik hluboká, a podle pokoncilních duchovních autorů „dospělá“, že ani na okamžik nepochybuje o nadzemské lásce a péči, kterou jsme stále zahrnováni. Naše milá a moudrá učitelka, sv. Terezie z Avily, nám vzkazuje, že *všechno, co se děje, je k našemu největšímu dobru.* V tomto přesvědčení se s vámi spojuje

P. Miloslav Fiala OPraem.

Zprávy z diecéze

O svátku svatého Vavřince 10. srpna se konala tradiční pouť na Sněžku. Polední mši svatou sloužil biskup Jan Vokál společně s biskupy sousední legnické diecéze Zbigniewem Kiernikowskim a emeritním biskupem Stefanem Cichy. Na nejvyšší hoře Krkonoš se sešlo několik stovek věřících. Mezi poutníky převažovala polština, ale ani Češi se nedali zahanbit a kromě procesí z Pece pod Sněžkou se na vrchol hory vydala i menší skupinka poutníků ze Špindlerova Mlýna. Svatý Vavřinec je považován za patrona Krkonoš, zvláště se k němu hlásí záchranáři a horští vůdci z obou stran hranic.

Ani dešťové přeháňky neodradily poutníky, kteří směřovali na poutní slavnost do Neratova o víkendu 16. – 17. srpna. Během páteční večerní mše svaté v kostele Nanebevzetí Panny Marie požehnal indický arcibiskup Bernard Moras, čestný host poutních slavností, nově instalovaný kamenný oltář. Sobotní Mši svatou, další z poutí v rámci nověny v jubilejním 350. roce diecéze, sloužil s arcibiskupem Morasem hradecký biskup Jan Vokál. Po jejím skončení předali ocenění charitním zaměstnancům a dobrovolníkům za jejich práci pro druhé.

Královéhradecký světící biskup Josef Kajnek začátkem září odhalil Pamětní desku P. Toufara u budovy někdejší odborné hospodářské školy v Polné na Jihlavsku, kterou Toufar navštěvoval necelý rok. Autorem pamětní desky s trnovou korunou, jako připomínkou Toufarovy mučednické smrti, je umělecký kovář Adam Dočekal. Její vytvoření iniciovala Marie Fišerová. P. Josef Toufar se narodil v Arnolci nedaleko Polné a pocházel z rolnické rodiny. Proto také v pětadvaceti letech začal právě v Polné navštěvovat dvouletý zimní kurz. „Na začátku vepsal do třídní knihy, do kolonky budoucí povolání 'rolník',“ řekl autor nedávno vydané knihy o Toufarovi Miloš Doležal. Po necelém roce, po smrti otce, dozrálo v Josefu Toufarovi rozhodnutí stát se knězem. „Polná je pro Josefa Toufara životní křižovatkou, kdy se z tohoto sedláka, hospodáře, dává jinou cestou a stává se z něj kněz,“ dodal Doležal. Kněžskou dráhu zakončil P. Josef Toufar v Číhošti na Havlíčkobrodsku. V tamním kostele se během bohoslužby 11. prosince 1949 podle řady svědků několikrát pohnul kříž na oltáři. Přestože sám Toufar pohyb kříže neviděl, byl Státní bezpečností obviněn ze zinscenování „zázraku“ a krutě mučen. Zemřel 25. února 1950 a jeho tělo spočinulo ve společném hrobě v pražských Ďáblicích.

V dubnu 2013 dala Česká biskupská konference souhlas k Toufarově blahořečení. Slavnostního odhalení desky v Polné se zúčastnily stovky lidí. Nechyběl ani kardinál Dominik Duka.

Od 13. do 20. září putoval hradeckou diecézi relikviář se srdcem sv. Jana Marie Vianneye – sv. faráře arského. Svatý Jan Maria Vianney se narodil do rodiny sedláků v Dardilly nedaleko Lyonu. Mládí prožíval za pronásledování katolíků v době Francouzské revoluce. Od mládí toužil stát se knězem. Cestu ke kněžství však měl dlouhou, protože zápasil s vysokými nároky seminárního studia, zejména s latinou. Snad proto mu představení po vysvěcení přidělili nepříliš známou a nábožensky velice zanedbanou vesnici Ars. Jan Maria žil velice skromně a prostě. Nicméně právě svým příkladem a touhou pracovat pro církve dokázal přitáhnout mnoho lidí. Proslul zejména plamennými, někdy velice ostrými kázáními, a častým zpovídáním. Ve vesnici Ars zůstal Jan Maria Vianney nakonec celý svůj život, přestože chtěl několikrát odejít do ústraní. Dodnes je Ars-sur-Formans vyhledávaným poutním místem. Jan Maria Vianney zemřel v roce 1859 ve věku 73 let. V roce 1925 byl Piem XI. svatořečen a v roce 1929 prohlášen patronem všech kněží.

V průběhu září a začátkem října se konala jáhenská svěcení v Havlíčkově Brodě, v Hradci Králové, Proseči, Trutnově a v Krouně. Z rukou biskupa Josefa Kajneka jáhenské svěcení přijali Jiří Kadlec, Petr Trefil, Jan Hojda, Michal Hrnčiarik, Milan Novotný, Pavel Starý, Miroslav Wajssar, Jan Zetek, Josef Roušar, Josef Čížek, Antonín Fajstavr, Michal Nesvadba a Petr Vtípil.

Praxi trvalého jáhenství, které bylo součástí církevního života prvních staletí, připomněl a zavedl Druhý vatikánský koncil. Konstituce Lumen Gentium se snaží znovu oživit představu a život prvotních církví,

kde je hlavním představitelem místní biskup mající své pomocníky – své dvě ruce – kněze a jáhny. Kněží jsou pastýři místní církve a jsou přímými zástupci biskupa ve věcech duchovních. Jáhni směřují více k lidu a věnují se charitativní službě a praktické pomoci kněžím.

(převzato z diecézního webu)

Druhý týden v září navštívili seminaristé královéhradecké diecéze společně s biskupy Janem a Josefem Lurdy. Na tomto hojně navštěvovaném poutním místě vzpomínali i na vás.

Dny prožité ve společenství vám v následujících řádcích přiblíží biskup Jan a se svými zápisky se s vámi podělí naši bohoslovci.

Reflexe biskupa Jana

V Lurdech bylo krásné vidět každý den zástupy desítek tisíc lidí z celého světa, jak přicházejí hledat pomoc a posilu k Matce Boží. Jedni se tiše modlí, druzí nadšeně zpívají se svíčkami v rukou, další přicházejí třeba jen ze zvědavosti. Přímo u jeskyně zůstává každý se svými starostmi sám před Bohem a Jeho Matkou. A s nadějí. Každý odsud odchází posílen ve víře, se zářícíma očima. To vše doplňuje krásná každodenní liturgie, kterou společně prožívají zástupy poutníků z různých zemí. Jsem rád, že naši bohoslovci mohli toto místo navštívit už v průběhu své kněžské formace. Po loňské společné návštěvě Fatimy to byla další příležitost k prohloubení mariánské úcty našich budoucích kněží.

Seminaristé z Lurd nemocným

Dostal jsem milý a přitom náročný úkol podělit s nemocnými o zápisky seminaristů z lurdské pouti. Lurdy jsou místem, které je s nemocnými spojené, neboť se tu nachází pramen, který nám Bůh skrze Pannu Marii dal a jehož voda – byť jen obyčejná pitná voda – uzdravuje. Jsou to zástupy všelijak nemocných poutníků, kteří vytváří jedinečnou atmosféru tohoto světového poutního místa. Dovolím si tvrdit, že bez těchto různě churavých lidí – ať už na těle či na duši – by lurdské poutní místo nebylo tím, čím je.

Mě samotného právě přítomnost nemocných vedla k hlubokému dialogu s Bohem, Marií a svatou Bernadettkou v mém nitru. Chtěl jsem, aby se někdo uzdravil. Chtěl jsem vidět, aby Bůh přede mnou někoho uzdravil, jako uzdravoval Ježíš, když kráčel Palestinou. Ale nic. Zvláště jsem se modlil za jednoho nemocného, který byl s námi a byl na vozičku. Ale přesto Pán nevyslyšel mé modlitby. Byla tato pouť tedy pro mě zklamáním? Proč sem lidé přijíždějí s vírou v uzdravení a tato víra je neuzdravuje? Proč Bůh nezajistil svaté Bernadettě větší ochranu a naopak musela trpět příkoří a chudobu? Na tomto místě pro mě byly darem otázky podobného typu a odpovědi, které mi Bůh v modlitbě daroval.

A nyní něco z deníku:

Malá Bernadettka

Malá holčička ze zbožného obrázku,
Bernadettka se nazývá, ke mně dnes promlouvá,
a Maria se na nás umívá.

Holčička Mariina slova mi do srdce šeptá:
„Na tomto světě nebudeš šťastná, až na onom
světě zajásáš.“

Bernadettko milá, co to jen Maria říká?
Já chci být šťasten a zdrav hned, a ne se tu pachtit
mnoho let!!!
Nemoc tělo svírá, hřích utlačuje duši mou
a zázračná Paní se jen dívá a říká pravdu
nebeskou.

Pravda zlá a hořká, ale lepší než lež!

Tak za Marií běž!

Já, Bernadetta, Marii věřila,
chudobu, nemoc a lidskou bezmoc nesla
a skrze smrt k zázračné Paní došla.
Nelíbí se ti snad má životní cesta?

Óda na chudobu

Rodiče nevěřící jsi mi dal a na cestu za Tebou
povolal. Odmítnutí svých rodičů musím nést,
Ty však na mě křičíš, jen běž, běž! Děkuji
za podporu od církve v mé chudobě, kterou mi
stále daruješ. Přijímám! Amen!

Mladé umírání

Jdu na cestě ke kněžství, chudý, od rodičů odmítnutý, církví a biskupy přijatý. Bohatý, to nikdy nebudu. Slavný? Ať Ty jsi slavnější! Vážený? Brzo budu sešlý. I kdybych jako kněz skončil v zapomnění, má ústa, byť na smrtelné posteli, nebudou bez modlení! Životem ochromený a odchozený... Dej ať Tě v této chvíli prosím v přímluvných modlitbách za zdravé, aby došli k probuzení.

Modlitba za Libora

Libor, chlapík na vozíku s námi. Jen jsem ho pozdravil, přesto na něj stále musím v modlitbě myslet! Panno Krásná, dovol mi žebrat o jeho zdraví! Vždyť zázrak je pro tvého Syna, Ježíše Krista, jako jedna mince v Božím měšci.

Lurdy bez zázraku jsou zázračné

Nemocný přichází k Marii a nemocný odchází od Marie. To vidí mé oči u jeskyňky Lurdské. Jak to, že někdo je uzdraven a jiný ne? Nechápu, zlobím se, protestuji, křičím!!! Maria říká: „Ale uzdravení opět onemocní a k smrti směřují.“ Smrt je branou k novému stvoření a věčnému

bytí. Což neřekl Bůh Adamovi, že kdož jablko poznání jí, do očí smrtky se podívají a krutost její poznají? Čemu se tedy divíš? Vždyť Ty i celé stvoření čeká na vykoupení. Nezávid' těm, kdo jsou zázračně uzdravení, neboť stejně neujdou lidskému prokletí. Naopak se těš, že dříve než oni, nalezněš vykoupení.

Krátké modlitbičky

Pane, dej mi dar mluvit s nemocnými, být v jejich bezmoci! Pane, dej mi již své posvěcení, abych mohl zkusit vyhledat ty, kdo Tě na smrtelné posteli v poslední chvíli vyhlížejí! Amen.

Poustevnická

Sám, sám, sám,
komu to jen říkám...?
Sám, sám, sám,
stále jen vzdychám...
a k modlitbě přesto hlas nepozvedám...
Sám, sám, sám,
sám-sám-sám,
Pane, už k Tobě volám! Aleluja!

Br. Methodius Miroslav Orel

Z deníků ostatních seminaristů

Panno Maria, tolik vozíčkářů a lidí, co jim pomáhá. To jsem ještě neviděl. „Vojta“

Bože milý, proč zrovna Bernadetta? Už vím! „Péťa“

Díky, že zde vyslycháš přímluvné modlitby. „Jenda“

Přítomnost nemocných byla velkou školou v pohledu na mé těžkosti, neboť jsem zdravý a mám tedy být za co vděčný a díky této vděčnosti dostaly mé těžkosti křídla. Vidět jednoho nemocného, to ještě nic není, ale vidět jich stovky? To už pohne s lidským srdcem – zvláště, když se tito nemocní odevzdávají do rukou Božích. „Dmytro“

Jsem zdravý a tak má víra v uzdravení je slabá ve srovnání s nemocným, který zde hledá uzdravení. „Jiří“

Proč zrovna jeskyně, kde bylo většinou smetí z řeky? Proč ne na jedné z krásných pyrenejských hor stojících za Lurdy? „Zdeněk“

Panna Maria neřekla jenom „přijďte uzdravit svá těla“, ale též „čiňte pokání za ostatní hříšníky“. „Petr“

Bohoslovci odpovídají na otázky (1. část)

Změnil se, nebo byl nějak ovlivněn tvůj pohled na nemoc, po zkušenosti, kterou jsi získal při návštěvě Lurd?

Můj pohled na nemoc se nějak zvláště neproměnil, již dříve jsem si uvědomoval, že nemoc je krizová situace, ve které se tříbí charakter člověka a jeho vztahy k druhým. Je těžké svoji nemoc přijmout, můžeme o tom dalekosáhle přemýšlet, avšak pokud přijmeme skutečnost a neztratíme naději ve velké setkání s naším Pánem, který vyléčí všechny neduhy duše i těla, má nás situace nemoci možnost posílit a formovat v nás uvědomělé Boží děti, které jsou si vědomy své slabosti a zranitelnosti. Druhým hlediskem je pohled

na nemocného a připomeňme si text Písma, které říká: „Jeho ranami jsme uzdraveni.“ Mám za to, že tento aspekt, kterým je nemoc jednoho jako požehnání pro druhého, který zjistí, že je schopen činu, bývá často upozadován a nemocný je vylučován ze společnosti do exilu své bolesti, místo toho, aby byl svorníkem komunity. V této souvislosti bych připomněl Aničku Bohuslavu Tomanovou, rodačku z Pastvin, jejíž proces blahorečení se připravuje, která se ve své nemoci tímto svorníkem stala, ač byla jako chudobka často sešlapávána, tak zářila ostatním na cestu.

Ondřej Špindler, 4.ročník

Lurdy mají doslova mariánský charakter a to nejen kvůli zjevením nejsvětější Panny, ale mnohem spíše pro podobnost s Mariiným osobním příběhem. Na toto nepatrné francouzské městečko kdesi v pyrenejském podhůří se ve Spasitelově matce rozpomněl sám Bůh a od té doby jej blahoslaví všechna pokolení pro veliké věci, které se na tomto místě dějí všem věrným. Lurdy jsou tedy pro návštěvníka především připomínkou ustavičné Boží lásky, která nezapomíná ani na ty nejmenší. Matka Církve – Panna Maria, která si zde vyměnila roli s archandělem Gabrielem, však není jen zvěstovatelem tohoto radostného poselství, ale je také opravdovým dárce uzdravení. Přeci však je zde k vidění mnoho slepých, kteří nevidí, chromých, kteří nechodí, hluchých, kteří neslyší. Viditelný zázrak se neděje každý den a není tomu pro nedostatek víry. Jsou neduhy, které být vyléčeny nemají, a někdy zkrátka není v naší moci vyzvědět důvod, proč tomu tak je. Sama Panna Maria slibuje maličké Bernadettě Soubirous blaženost, nikoli však na tomto světě. Lurdské zjevení poutá pozornost k nebesům, v nichž spočívá konečná spása člověka. Pozemský poutník však není Bohu lhostejný, Boží láska se jen ne vždy projevuje tím způsobem, jaký bychom očekávali, jaký bychom si přáli. Někdy možná uzdravení nemůže přijít, protože má Bůh s nemocným nad pomyslením větší plány. Někdy je nemoc spásným prostředkem pro ty, kdo jsou v blízkosti nemocného, protože v ní naleznou sami sebe, starostlivou lásku, Boha. Lurdy učí lásce, učí starostlivosti, učí lidské vzájemnosti a pozornosti. Utrpení jednoho může být spásou druhého. Pán Ježíš o tom ví své.

Petr Toman, TK

Vidíš poselství Lurd jako významné i pro dnešní dobu, v čem vidíš jeho aktuálnost?

„Myslím si, že lurdské poselství je stále velmi aktuální. Svět kolem nás je plný utrpení a mnoho lidí je zraněných. Ti všichni touží po uzdravení, touží po naději. A právě naději na uzdravení (více to duchovní než fyzické) přinášejí Lurdy, některým lidem i zde na zemi, ale všem bez výjimky na věčnosti v nebi. Panna Maria ukázala Bernadettě cestu, jež vede k Bohu, který uzdravuje.

Lurdské poselství má i obdivuhodný praktický dopad, který na mě velmi zapůsobil – Lurdy jsou snad jediné místo, kde zdraví dávají nemocným a handicapovaným ve všem přednost.“

František Filip, 1. ročník

Lurdy jako místo modlitby: je něco, co ti v Lurdech pomáhalo modlit se? Ať už ticho adorační kaple, prostor před jeskyní, eucharistické či růžencové procesí?

Nezapomenu na chvíle, kdy jsem mohl za ševelení stromů a šumění řeky sedět s růžencem či knihou v ruce, ať sám nebo s přítelem po boku, na zídce za řekou, s pohledem upřeným na jeskyni, ve které Ona sama před lety stála. Daleko od mačkájícího se davu poutníků a přeci tak blízko všemu, čím Lurdy umí oslovit. Modlitba, pokání a chudoba. To jsou základní pilíře mariánského poselství v Lurdech, které Panna Maria skrze svatou Bernadettu Soubirous připomněla celému světu. A na těchto pilířích je vybudována celá tamní mariánská úcta a pobožnosti.

Patrik Dobočský, TK

Jak na tebe zapůsobil, že jsi viděl na tomto místě věřící lidi z celého světa? Má to pro tvoji víru a zkušenost s církví nějaký význam?

Co říci? Pro mě byl velký zážitek na cestě už jen to, že jsem mohl poprvé letět letadlem a podívat se do Lurd. Setkání s různými národnostmi a jazyky byla pro mě sice výjimečná, ale myslím, že byla velmi prospěšná.

Jsem rád, že jsme se mohli spojit jako velké společenství v modlitbě a ve slavení mše svaté. Nejvíce mě povzbudila už naše první společná mše svatá a to nikde jinde, než v jeskyni na místě zjevení. Tato mše svatá se mi zaryla hluboko do srdce, neboť zde můžeme vidět krásný symbol, jak nás všechny, ze všech národů, Panna Maria přivádí blíže k svému synu Ježíši. Přivádí nás, abychom na místě jejího zjevení slavili Ježíšovu oběť, eucharistii.

Mé poslední zamýšlení než jsme odjeli z Lurd, bylo: jak je velmi důležité v tak velikém společenství hledat toho „správného a jediného Boha“, neboť je velmi smutné, když vidím zvláště na sobě, jak si Našeho Boha individuálně upravujeme. Právě v Lurdech jsem viděl, jak krásné je obrovské společenství, které se v přítomném okamžiku spojuje v modlitbě k našemu Pánu.

Jakub Brabenec, TK

Lurdy jsou jedním z těch míst, kde mohou poutníci prožít Boží působení. A to dokonce působení mocnější než mnohá zázračná uzdravení... Jaké? Přijetí vlastní nemoci, svého kříže a snad ne ani tolik pochopení jako pevnou víru, že díky kříži Pána Ježíše získává každá naše nemoc a bolest svůj smysl, hodnotu a místo v Božím plánu.

Náš Otec nám daruje mnoho skrze Marii. To je Jeho styl, darovat se skrze druhé, abychom také my „ti druzí“, mohli udělat tuto zkušenost, že v našem darování se sám Bůh daruje „těm druhým“. Náš dobrý Otec si pro tento velký úkol vyvolil Marii a zvláštním způsobem kus země, která se jmenuje Lurdy a také bychom v tomto seznamu „vyvolených“ neměli zapomenout na svatou Bernadettu Soubirous, početný zástup lurdských dobrovolníků, laskavé ošetřovatele, modlící se poutníky... a na sebe.

Pomůže mi to všechno udělat další krok na cestě víry, přijmout darované povolání, objevit dar „darovat se“ a smysl všeho co přichází v Kristově kříži?

Petr Soukal, 4. ročník

Fatima a Lurdy: Útěcha a pokání

Drazí nemocní,

díky péči otce biskupa Jana měli seminaristé královéhradecké diecéze příležitost loni navštívit portugalskou Fatimu a letos francouzské Lurdy, dvě místa slavných mariánských zjevení. Nabízí se tedy otázka, co tato dvě místa mají společného a v čem se liší co do poselství, které se nám snaží předat. Rád bych se nad tím krátce zamyslel jak s vámi, kteří jste na některé z těchto míst sami putovali, tak i s vámi, kteří jste neměli to štěstí a přeci byste se rádi o nich něco dozvěděli.

Lurdy a Fatimu dělí od sebe tisíc kilometrů a ona zjevení v těchto místech jsou od sebe v čase vzdálena více jak padesát let. Liší se situace, do které Naše Paní promlouvá, liší se prostředky, jakými to sděluje a rozdíl najdeme i v samotném poselství. V čem se neliší, jsou hotely, ubytovny, restaurace, bary a občůdky se záplavou devocionálií všech barev a druhů. Neliší se ani v docela úspěšné snaze o striktní oddělení světa byznysu a komerce od míst, kde je možno se ztížit a nerušeně se modlit. To musíme s povděkem kvitovat.

Pojďme se ale zaměřit na to, co stálo u vzniku těchto poutních míst, na původní mariánská zjevení, jejich podobnosti a rozdíly. Co do prostředků bychom mohli Pannu Marii Lurdskou označit za ženu činu. Mnoho toho nenamluví, vydává pokyny ke konkrétním činnostem (postavte kapli, přicházejte v procesích), ale především nechává vytrysknout léčivý pramen, který mluví ze všeho nejhlasitěji. Jen málokdo zná některá ze slov, která Maria sdělila Bernadettě, ale povědomí o tom, že se v Lurdech dějí zázraky, má asi většina Evropanů. Oproti tomu je Fatima známá především díky poselstvím, která předala Panna Maria třem pasáčkům, tedy kvůli slovům, která pronesla. Panna Maria Fatimská je tedy mnohem spíše než ženou činu ženou slova. To se nám může spojit s učením Druhého Vatikánského koncilu o tom, že Bůh se člověku zjevuje slovy a skutky, které se navzájem podporují a vysvětlují. A tak je to i s těmito mariánskými zjeveními.

Co se týká centrálního poselství těchto zjevení, ta by se na první pohled mohla jevit jako velmi odlišná. Bylo by ale příliš povrchní vidět Lurdy jako místo útěchy, uzdravení a lásky, zatímco Fatimu jako místo hrozby, děsu a soudu, který si v ničem nezadá s obrazy starozákonních proroků. Existují dva důrazy, které jsou velmi podobné jak ve Fatimě, tak v Lurdech. Prvním z nich je pokání a obrácení, ke kterému vybízela Naše Paní na obou místech.

Druhým je důraz na život věčný. V obou zjeveních se explicitně mluví o tom, že smrtí život nekončí. Panna Maria nenechává ty, kterým se zjevuje, ani na okamžik na pochybách, že je to právě život věčný, na kterém záleží. Fatimským pasáčkům ukazuje vizi pekla a Bernadettě krásná Paní neslibuje štěstí v tomto světě,

ale v tom příštím. Pravda o existenci soudu po smrti a dvou různých stavů, ve kterých člověk může strávit věčnost, se zdála zcela přirozená a nezpochybnitelná po celý středověk a velkou část novověku. Poslední dvě století se však nesou ve znamení zdánlivého vítězství světa viditelného nad světem neviditelným. Naše nebeská Matka, která zná naše slabosti a omezení se nám rozhodla pomoci tím, že se „vlomí“ do světa viditelného, aby v nás rozdmýchala pevnou naději ve svět neviditelný.

Kéž se nám daří žít s vědomím toho, že pokáním a obětováním svého utrpení můžeme mnohým napomoci k životu věčnému.

Tomáš Enderle, jáhen

Z galerie královéhradeckých biskupů

Je dobré si v jubilejním roce připomenout některé osobnosti z 25 biskupů naší diecéze. Každý byl jiný a každý přispěl svým charismatem k tomu, aby Boží lid této místní církve se víc přimkl k tajemství života s Bohem. Každý žil v jiné době a nebylo jednoduché najít v bludišti dějin té či oné doby tu cestu, která byla pro farnosti diecéze i jednotlivé věřící tou nejoptimálnější. Nebylo také jednoduché vždy moudře navázat na své předchůdce a pokračovat v jejich linii, třebaš svým způsobem, tak, aby diecéze byla znamením Božího království a zvěstovala světu hodnoty evangelia.

Znalost minulosti nám pomáhá lépe prožívat přítomnost a s větší důvěrou se otevřít tomu, co přichází. I pro vás, milí přátelé, je toto zamyšlení nad dějinami naší diecéze užitečné a může vás i povzbudit k radostnějšímu pohledu do života církve v naší době, která potřebuje Vaši modlitbu, přízeň, i vaši trpělivost a radost ze života.

Jan Leopold Hay (biskupem v Hradci Králové byl v letech 1780-1794)

Biskup Hay byl považován za velkého znalce nekatolického prostředí a problematiky sekt. Za jeho působení se uskutečnila velká proměna církve vedoucí k jejímu podřízení státu. Nastoupil po dvou předchůdcích, kteří už byli nakloněni reformám josefinismu. Leopold Hay se s tímto proudem přímo ztotožnil, představoval nový typ kněze josefinské doby na biskupském křesle. Byl to člověk s velkými společenskými zkušenostmi. K jejich získání i prohloubení mu pomáhaly jeho dlouholeté kontakty s vlivnými osobnostmi. Mohl se pochlubit i tím, že se osobně znal s hudebním skladatelem W. A. Mozartem. Jako sekretář olomouckého arcibiskupa se s ním setkal v době, kdy Mozart jako chlapec přijel se svou sestrou do Olomouce a tam onemocněl neštovicemi. To byla tehdy smrtelná nemoc. Olomoucký biskup hrabě Hamilton požádal Haje jako svého ceremonáře, aby nemocného Mozarta rozptyloval. Hay si s ním chodil několik týdnů hrát a bavil ho. Prý ho rozptyloval tím, že mu předváděl různé karetní hry a kejkle, což se malý Mozart pohotově naučil.

Jako královéhradecký biskup Jan Leopold Hay spolupracoval na vydání Tolerančního patentu (1781), také se osobně znal s císařem Josefem druhým. Ten mu zpočátku poprával sluchu, později už méně. Jan Leopold Hay měl pochopení pro protestantská vyznání a České bratry. Pocházel totiž z Fulneku, z tradičního bratrského města, kde žil Jan Amos Komenský. Biskup Hay byl založením intelektuál a utvořil kolem sebe intelektuálský kroužek, k němuž patřil například Josef Dobrovský. Toho posvětil v kapli biskupské rezidence na kněze. V důsledku josefinských reforem došlo za biskupa Haje v diecézi k vzniku 79 farností, jejichž počet se zdvojnásobil s přičleněním dvou krajů. Smrt císaře Josefa II. znamenala pro Jana Leopolda Haje definitivní konec přízně císařské rodiny a císařského dvora. Ani ve Vídni už neměl žádné zastání. Na velikonoční pondělí roku 1794 naposled pobýval v Hradci Králové při instalaci nových kanovníků. Prvního června téhož roku v chrasteckém letním sídle zemřel a podle svého přání byl pochován jako prostý člověk, bez vší okázalosti, u zdi hřbitovního kostela hřbitova v Chrašticích.

Biskup Hay žil v paměti lidí jako laskavý a štědrý člověk, filantrop, který v nouzi nikomu neodepřel pomoc a proto o něm v kraji kolovala řada legend, jako o žádném z jeho předchůdců a nástupců.

Maria Tadeáš Trauttmansdorff (biskupem v Hradci Králové byl v letech 1795 – 1811)

Jeho působení se kryje s dobou napoleonských válek, které sice město Hradec Králové vážně neohrožily, ale přesto musel jako biskup čelit jejich následkům, ať už hospodářské krizi, anebo státnímu bankrotu v roce 1811. Trauttmansdorffův program se dá shrnout do dvou bodů: reforma církevního školství,

podpora vzdělání kléru a povznesení hospodářské úrovně biskupského panství. Jako podporovatel školství zavedl výuku českého jazyka a literatury. Tu vyučoval národní buditel, diecezán Josef Liboslav Ziegler. Pro biskupství získal biskup Trauttmansdorff knihovnu z bývalé jezuitské koleje. Ta je dodnes ozdobou budovy biskupství, zvláště po její rekonstrukci v nedávné době, za působení biskupa Dominika Duky, dnes pražského arcibiskupa, kardinála. Za biskupa Trauttmansdorffa došlo k úpravě letního sídla v Chrasti, na které se podílel známý akademický malíř Antonín Machek. Maria Tadeáš Trauttmansdorff se roku 1812 stal olomouckým arcibiskupem a posléze kardinálem.

Karel Boromejský Hanl (biskupem v Hradci Králové byl v letech 1832 – 1874)

Biskup Hanl patřil k těm pastýřům, kteří mají k diecézi otcovský přístup. Můžeme o něm říci, že to byl biskup s velkou pastorační odvahou i láskou. Kládl velký důraz na výchovu mládeže a velmi podporoval charitativní projekty. Dále založil různé vzdělávací nadace a dokonce i nadace na podporu zaměstnanců. Podařilo se mu postavit budovu malého semináře – Boromea. Za dobu své biskupské služby se mu podařilo třikrát provést vizitaci celé diecéze. Renovoval a opravoval cenné historické památky. Měl velký zájem o historii a sám psal pamětní knihu, která obsahuje dva tisíce stránek. Tak se snažil uchovat v paměti události, které utvářely dějiny královéhradecké diecéze a vtiskovaly jí to, čím byla a co bylo znamením její životnosti. Zasloužil se i o regotizaci katedrálního chrámu Svatého Ducha. Patřil k biskupům, kteří ještě zažili feudální zřízení. Prožil také neklid revoluce roku 1848 a všechny společenské změny, které s ní souvisely.

Velkou Hanlovou předností byly letité zkušenosti z duchovní správy a organizační talent. Byl člověkem mimořádného charakteru, schopností, pílě a vzorným správcem jak v oblasti duchovní, sociální, tak i hospodářské. Ihned po nastoupení do úřadu udělal hospodářskou bilanci, která byla neradostná: hospodářské reformy Josefa II. připravily biskupství téměř o 30 000 zlatých základního jmění.

Hanlův episkopát spadá do období prudkého rozvoje průmyslu. Biskup se technického pokroku nebál a snažil se ho podporovat. Cílevědomě se zapojil do budování silnic a jako stoupenec technického pokroku byl dokonce přizván roku 1845 do Prahy na slavnostní otevření železniční dráhy Praha – Vídeň, kterou zároveň posvětil a svezl se do Pardubic v císařském salonním voze. Dožil se věku 92 let.

Z poznámek dr. Croj připravil Mons. Josef Socha

Svatováclavské zamyšlení

K čemu nás volá stále živý odkaz knížete Václava právě teď? Rozumíme-li tomu dobře, žádá od nás, abychom si vážili každý své práce a konali ji dobře. Abychom si stejně vážili práce druhých. Abychom byli vzdělaní a se skutečnou znalostí rozvážně poznávali, co je čisté a spravedlivé, abychom toho užili k budování státu a zkáznili své zájmy a hledali společný zájem pravého lidství. Svatováclavský odkaz nás také povzbuzuje, abychom byli svobodnými, suverénními, věcnými a rozhodnými vladaři všech statků nám svěřených. Abychom v malém i velkém silou paží, ryzostí myšlenky, poctivostí celého srdce chránili a zvelebovali jeho a naše dědictví. Máme-li totiž podržet svou vládu a nezahynout, jak od něho často žádáme, musíme zachovat onu moudrost, která i jeho uvedla do krásného společenství svatého ducha a učinila navždy dědicem této krásné České země.

Podle knihy prof. Petra Piňhy

Milí přátelé,

jubilejní rok 350 let královéhradecké diecéze bude vrcholit slavnostní bohoslužbou v Hradci Králové. Příští dopis bychom Vám rádi zaslali už začátkem listopadu. Jeho součástí bude NOVÉNA, devítidenní duchovní obnova, texty, které můžeme využít jako přípravu na velkou pouť do katedrály 22. listopadu 2014.

Naše adresa je Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01 (tel. 495063611, e-mail: socha@bihk.cz). Případné příspěvky můžete zasílat na účet č. 1006010044/5500, VS 21003. Pán Bůh odplatí!

Těšíme se na další setkání s Vámi.

Dopis pro Vás připravují Mons. Josef Socha, P. Miloslav Fiala OPraem., Marie Borecká, Lucie Moravcová a Anna Hrčková.